

XI

Na druhé planetě žil ješita.

„Ale ale! Jde mě navštívit nějaký obdivovatel!“ halasil už z dálky ješita, jakmile malého prince zpozoroval.

Ješitní lidé totiž považují všechny ostatní za své obdivovatele.

„Dobrý den,“ pozdravil ho malý princ. „Máte legrační klobouk.“

„To abych mohl zdravit,“ odpověděl mu ješita. „Abych mohl pozdravit každého, kdo mi přijde zatleskat. Naneštěstí se tu ale nikdy nikdo neobjeví.“

„Vážně?“ divil se malý princ, protože tomu nerozuměl.

„Zaplácej jednou dlaní o druhou,“ poradil mu ješita.

Malý princ zaplácal dlaněmi o sebe. Ješita skromně poděkoval – nadzdvihl klobouk.

Tohle je zábavnější než návštěva u krále, řekl si v duchu malý princ. A znovu začal plácat dlaněmi. Ješita ho znovu zdravil zdvižením klobouku.

Zkoušeli si to pět minut, ale potom ta jednotvárná hra malého prince unavila.

„A co je potřeba udělat, aby klobouk spadl?“ zajímal se.

Ješita ho však neslyšel. Ješitové vůbec slyší jenom chválu.

„Opravdu mě tolik obdivuješ?“ zeptal se malého prince.

„Co znamená ‚obdivovat‘?“

„Obdivovat znamená uznávat, že jsem ten nejkrásnější, nejlépe oblečený, nejbohatší a nejchytřejší člověk na planetě.“

„Ale ty jsi na planetě sám!“

„Udělej mi tu radost. Obdivuj mě i tak!“

„Obdivuju tě,“ malý princ mírně pokrčil rameny, „ale proč o to tolik stojíš?“

A malý princ šel dál.

Dospělí jsou vážně dost zvláštní, říkal si prostě cestou.

XIII

Na další planetě žil piják.

I když byla zastávka velice krátká, malý princ z ní zůstal nadlouho celý posmutnělý.

„Co tady děláš?“ zeptal se pijáka, kterého zastihl, jak mlčky sedí za sbírkou prázdných láhví a za sbírkou plných láhví.

„Piju,“ odpověděl piják s truchlivým výrazem.

„Proč piješ?“ zeptal se ho malý princ.

„Abych zapomněl,“ odpověděl piják.

„A na co?“ zajímal se malý princ. Už v tu chvíli mu ho bylo líto.

„Na to, že se stydím,“ přiznal piják a sklopil hlavu.

„Za co se stydíš?“ chtěl vědět malý princ, protože by mu rád pomohl.

„Za to, že piju!“ dořekl piják a zahalil se do trvalého mlčení. Malý princ zmateně odešel.

Dospělí jsou opravdu moc, moc zvláštní, říkal si v duchu cestou.

XIII

Čtvrtá planeta patřila podnikateli. Byl tak zaměstnaný, že když k němu malý princ dorazil, ani nezvedl hlavu.

„Dobrý den,“ oslovil ho návštěvník. „Zhasla vám cigareta.“

„Tři a dva je pět. Pět a sedm dvanáct. Dvanáct a tři patnáct. Dobrý den. Patnáct a sedm dvacet dva. Dvacet dva a šest dvacet osm. Nestíhám si zapálit. Dvacet šest a pět třicet jedna. Uff! Takže to máme pět set jeden milion šest set dvacet dva tisíce sedm set třicet jedna.“

„Pět set milionů čeho?“

„Cože? Ty jsi ještě tady? Pět set milionů... ani nevím... mám tolik práce! Jsem vážný člověk, nebavím se řečičkami! Dva a pět sedm...“

„Pět set milionů čeho?“ zopakoval malý princ, protože nikdy v životě nevzdal otázku, kterou jednou položil.

Podnikatel zvedl hlavu.

„Bydlím na téhle planetě čtyřiapadesát let, ale zatím mě vyrušili jenom třikrát. Poprvé to byl chroust, spadl sem před jedenadvaceti lety bůhvíodkud. Dělal hrozný hluk a já se při sčítání čtyřikrát spletl. Podruhé, před jedenácti lety, mě vyrušil revmatický záchvat. Mám málo pohybu. Nemůžu se flákat. Jsem vážný člověk. A potřetí... právě teď! Takže, jak jsem říkal, pět set jeden milion...“

„Milion čeho?“

Podnikatel pochopil, že se klidu nedočká.

„Těch věcíček, co jsou někdy vidět na obloze.“

„Much?“

„Ale ne, těch maličkých, co se třpytí.“

„Včel?“

„Kdepak. Těch maličkých, zlatých, co o nich snívají lenoši. Jenomže já, já jsem vážný člověk! Já nemám na snění čas.“

„Aha, myslíte hvězd?“

„Správně. Hvězd.“

„A k čemu vám je pět set milionů hvězd?“

„Pět set jeden milion šest set dvacet dva tisíce sedm set třicet jedna. Jsem vážný člověk, a proto jsem přesný.“

„A co s těmi hvězdami děláte?“

„Co s nimi dělám?“

„Ano, co s nimi děláte.“

„Nic. Patří mi.“

„Vám patří hvězdy?“

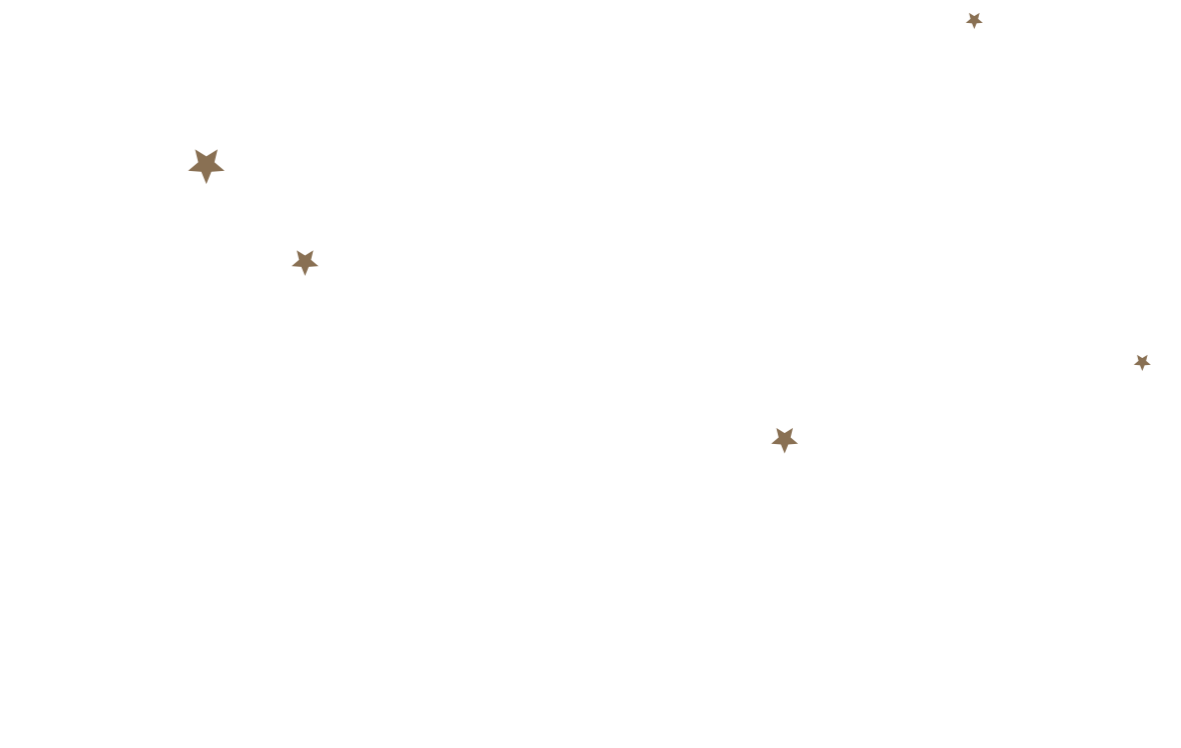
„Ano.“

„Ale já potkal jednoho krále a ten...“

„Králům nic nepatří. Ti vždycky nad něčím ‚vládnou‘. A to je veliký rozdíl.“

„A k čemu vám je mít tolik hvězd?“

„K tomu, abych byl bohatý.“

„A k čemu je být bohatý?“

„Abych mohl nakoupit další hvězdy, pokud někdo nějaké najde.“

Tak tenhle, řekl si malý princ v duchu, uvažuje podobně jako ten můj opilec. Ale ptal se dál.

„Copak někdo může hvězdy vlastnit?“

„A čí tedy jsou?“ odsekl mrzutě podnikatel.

„Nevím. Ničí.“

„V tom případě jsou moje, protože mě to napadlo prvního.“

„A to stačí?“

„Jistěže. Když najdeš diamant, který nikomu nepatří, tak je tvůj. Když najdeš ostrov, který nikomu nepatří, je tvůj. Když dostaneš nějaký nápad, jdeš si ho patentovat, a je tvůj. A mně patří hvězdy, protože přede mnou nikoho nenapadlo, že by mohly být jeho.“

„To je pravda,“ uznal malý princ. „A co s nimi děláte?“

„Hospodařím s nimi. Počítám je, přepočítávám,“ vysvětloval podnikatel, „je to obtížné. Ale já jsem vážný člověk!“

Malému princovi to ještě nestačilo.

„Když já mám šátek, můžu si ho dát na krk a nosit ho. A když mám květinu, můžu si ji utrhnout a odnést. Hvězdy si ale utrhnout nemůžeš!“

„Ne, ale zato je můžu uložit do banky.“

„Jak to myslíte?“

„Prostě napíšu na papírek počet svých hvězd. A ten papírek pak zamknu do zásuvky.“

„To je všechno?“

„To stačí!“

Legrační věc, pomyslel si malý princ. A docela poetická. Ale vážné to moc není. Malý princ měl totiž o vážných věcech velice odlišnou představu, než jakou mívají dospělí.

„Já mám květinu,“ pokračoval, „a denně ji zalévám. Mám tři sopky, které každý týden vymetám. Vymetám totiž i tu vyhaslou. Protože jeden nikdy neví. To, že mi patří, prospívá jak mým sopkám, tak mé květině. Vy ale hvězdám nijak prospěšný nejste...“

Podnikatel otvíral ústa, ale nenapadlo ho, co vlastně říct, a malý princ už byl pryč.

Dospělí jsou docela určitě naprosto podivuhodní, říkal si jen v duchu cestou.